

[Rahbæk Møller]

grund af indtægtsgrænserne, om ikke løst så i hvert fald væsentlig mindre fremover.

Dette her skal jo betales, og som vi alle ved, er det de hjemmeboende og de unge på første ungdomsuddannelse, der kommer til at betale det. Det synes vi er beklageligt, men sammenlagt kan vi forsvare de foreslåede forbedringer.

Der er ét problem, vi ikke har fået løst tilstrækkelig godt, og det er spørgsmålet om renten. Det er urimeligt, at Nationalbankens ændring af diskontoens betydning – den ændrer ikke rentepolitikken, men blot diskontoens rolle – skal få betydning for den rente, den uddannelsessøgende skal betale. O.k. vi får nu en lovændring, således at vi senere kan fastsætte en rimelig rente. Det havde været rarest, om det var fastsat allerede nu, men det kunne vi altså ikke nå; det må så vente til finanslovforliget.

Ved gennemlæsning af forslaget har jeg fundet to ting, jeg studsede over, og dem vil jeg rejse som spørgsmål til ministeren. Der står under de generelle bemærkninger, slutningen af pkt. 1, at institutionerne i højere grad bliver gjort ansvarlige for uhensigtsmæssigt SU-forbrug, og jeg vil gerne spørge, hvad det betyder. Får de bøder, hvis ministeren synes, SU-forbruget er for stort, eller hvad betyder det egentlig?

Det andet er spørgsmålet om adgangen til statskautionserede banklån, der jo endnu gælder for visse mennesker, men som bortfalder i midten af 1993. Hvad det angår, forstår jeg lovtæksten således, at det sidste halve år er ordningen afhængig af, at folk er blevet indplaceret i klippekortsystemet. Jeg kunne da forestille mig, at der er mange, som ikke kan få SU, der ikke forstår, hvorfor de skal indplaceres i klippekortsystemet, og derfor ikke bliver det, men så pludselig mister muligheden for at få statskautionserede lån. Derfor vil jeg spørge, hvorfor man laver sådan en ændring, et halvt år før den alligevel bortfalder. Hvad er hensigten med det?

Til afslutning skal jeg give tilsagn om et hurtigt og loyalt udvalgsarbejde. Det er væsentligt, at vi gør denne lovgivning færdig i indeværende samling, men jeg vil dog advare mod, at der skrives betænkning allerede i indeværende uge. Én ting er, at vi har haft lejlighed til at studere lovforslaget, men befolkningen skal også have en chance for at være med. Der har allerede meldt sig mange deputationer, og vi kan ikke på forhånd sige, at de ikke rejser relevante pro-

blemer; derfor skal vi tage den tid, som der kan tages, og det vil sige, vi må sigte mod at skrive betænkning engang i næste uge; så har befolkningen også en mulighed for at blande sig i denne diskussion.

Køpke Christensen (FP):

Intentionerne med lovforslag nr. L 195 om yderligere forenkling og liberalisering af SU-systemet er et initiativ, Fremskridtspartiet finder nødvendigt. Det er ikke uden grund, at SU-styrelsen er blevet kaldt den mest bureaukratiske offentlige institution. Kriteriet om brugerens rimeligheds- og retfærdighedsopfattelse i forhold til andre støttemodtagere forekommer fuldstændig uargumenteret og i øvrigt ganske irrelevant.

Når man endelig skal have et offentligt SU-system, er det udmærket, at de enkelte uddannelsesinstitutioner har mulighed for at foretage kontrol. Det er ubetinget en fordel, at de enkelte uddannelsesinstitutioner bliver ansvarlige for et uhensigtsmæssigt SU-forbrug, som det hedder i lovforslaget. Det er de enkelte uddannelsesinstitutioner og ikke SU-styrelsen, der har fingeren på pulsen med hensyn til, hvorvidt den studerende opfylder betingelserne for tildeling og fortsat tildeling af SU. Hvorvidt det er en fordel, at de enkelte uddannelsesinstitutioner har mulighed for at give anledning til yderligere støtte, er et spørgsmål, der må stå åbent.

Sammenfattende kan man måske sige, at når man skal lægge de enkelte uddannelsesinstitutioner muligheden for at hindre uretmæssige SU-tildelinger i hænderne, er det måske kun fair, om de samme uddannelsesinstitutioner får mulighed for at tildele yderligere stipendier, hvor det er sagligt relevant.

At egenformuebestemmelserne falder bort, er sikkert et forhold, mange formuende studerende er glade for, idet de således ikke diskrimineres i forhold til de studerende, der ingen formue har, og det virker da også fair nok ud fra en betragtning om, at stort set alle studerende i princippet vil komme til at bidrage ligeligt til SU over skattebilletten.

Men at egenformuebestemmelserne falder bort, er et klart udtryk for, at SU ikke længere tildeles ud fra et trangskriterium, men derimod ud fra det såkaldte individualprincip, og når tildelingen af SU'en bevæger sig fra trangskriteri-